

Тримата приятели предвидиха непоносимото тегло, което трѣбва да издържатъ около два часа, ако останатъ на могилата и решиха да потърсятъ друго разрешение на тоя въпросъ. Напускайки могилата, изобретателниятъ Чавдаръ възторжено извика :

— Отлично! . . . Прекрасно! . . . Намѣрихъ най-хубавата лежа и при това съвсемъ гратисъ!

Изненадата бѣше голѣма за двамата му другари; и тѣ, насочили погледъ и внимание къмъ Чавдара, чакаха да видятъ, за коя лежа става дума.

— Хе, тамъ . . . горе . . . по здравитѣ клони на високитѣ джбове, — съ радостно изражение на лица и съ разтворени рѣце Чавдаръ показваше дърветата отъ близката гора, която е надникнала съ високитѣ си върхове на стадиона.

Асенъ и Иво намѣриха идеята на Чавдаръ за превъзходна. И тримата другари се покатериха на едно и сѣщо дърво. Тѣхниятъ примѣръ тутакси бѣше последванъ отъ други като тѣхъ, и преднитѣ дървета на гората за мигъ бѣха прегърнали въ напъпилитѣ клони множество млади любители на спорта. Следъ малко на сѣщото дърво бѣха кацнали около десетина весели момчета.

Тѣй или иначе, задачата бѣше сполучливо разрешена. Зрителитѣ отъ безплатнитѣ ложи имаха всички удобства да наблюдаватъ голѣмия мачъ. Така, напримѣръ, надъ Иво бѣше се настанилъ немирния Чавдаръ, който намѣри за добре и да се полюлява.

— Много високо си се качилъ, Чавдаръ, — сърдито му се обажда Иво. — Тукъ при мене има мѣсто и за тебе. . . .